

Sygn. akt II CSK 212/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa "W." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście T.

o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej Starosty T.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa – Starosty T. w T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 października 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący opart na oczywistej zasadności skargi, powołując się na naruszenie art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2147 z późn. zm.) przez błędne określenie początku biegu terminu do złożenia przez użytkownika wieczystego wniosku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste zaproponowana przez Skarb Państwa jest nieuzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił jednak wyводу prawnego przekonującego o widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, iż narzucenie w art. 78 ust. 1 u.g.n. właścicielowi gruntu, przeprowadzającemu aktualizację opłaty rocznej, szeregu sprecyzowanych obowiązków w zakresie treści wypowiedzenia, ma charakter ochronny wobec użytkownika wieczystego. Obowiązki te powinny być zatem traktowane restryktywnie. Użytkownik wieczysty powinien zatem otrzymać wraz z wypowiedzeniem dotychczasowej opłaty za użytkowanie wieczyste komplet danych pozwalających mu na ocenę podstawy, zakresu i prawidłowości procedury aktualizacyjnej oraz na ocenę, czy złożone wypowiedzenie jest kompletne i przez to wywołuje przewidziany w ustawie skutek, zwłaszcza, że właściciel gruntu, którym jest Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego dysponuje właściwym aparatem urzędniczym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., II CSK 90/13, niepubl.). Z pewnością wieczysty użytkownik nie może ponosić konsekwencji błędów lub zaniedbań organu. Skarżący, powołując się na czwartą przyczynę kasacyjną, nie wykazał we wniosku o przyjęcie skargi, że Sąd drugiej instancji odnosząc powyższy pogląd Sądu Najwyższego do stwierdzonych wad wypowiedzenia opłaty rocznej, dopuścił się oczywistego naruszenia prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).